

הטסה או ניידות-אוויר ?

השוואה בין פעולה מוצנחת בקוריאנה לתרגיל-מפות של דיביזיית-סער אוירית

אל"ם י. חופי

ציונלי". הוקמה, לניסיון, דיביזיה יבילת-מסוקים בשם "די-ביזיית-הסער האוירית ה-11". מטרת הניסיון היתה להתגבר על המחסור בשטח-הצנחה, על בעיות הטיפול בנפגעים בשעת צניחה, ואף על חוסר הניידות-האופרטיבית של די-ביזיה מוצנחת, וזאת — באמצעות כוח-מסוקים צמוד לדיביזיה.

מבנה הדיביזיה היה כדלהלן:

- * מפקדת הדיביזיה.
- * 3 מפקדות חטיבות.
- * 8 גדודי-חי"ר.
- * יחידת-סיור אוירית (מסוקים ומטוסי-סיור).

בשנים האחרונות התעורר בצבאות רבים הוויכוח בדבר סבי-רותה של הפעלת כוחות מוצנחים בהיקף גדול ובמרוכז. המערערים טוענים:

● כוח מוצנח מתרכז בשטח קטן-יחסית עקב מיעוט אמצעי-האש שלו וטווחם הקצר-יחסית; ריכוז זה יוצר מטרה מושכת וכדאית להפעלת נשק אטומי-טקטי.

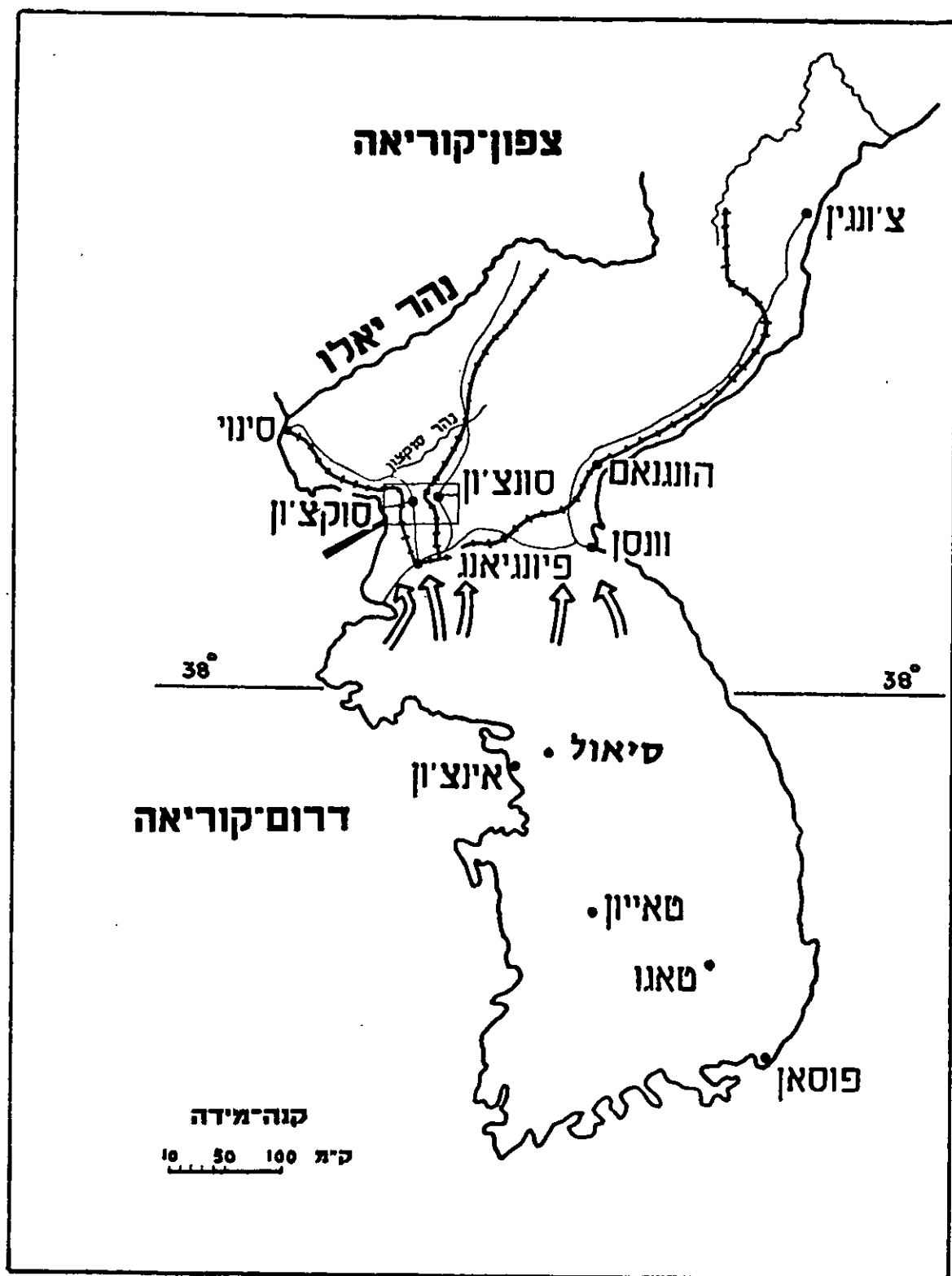
● תלותו של הכוח המוצנח בשטח-הצנחה מתאימים. שטח-הצנחה טובים הינם, בדרך-כלל, שטחים פתוחים (ונמוכים). ככל שהכוח המופעל גדול יותר — גדולים יותר שטח-הצנחה הנדרשים. ולא תמיד מצויים שטחים כאלה בקרבת יעדים

המתאימים להפעלת צנחנים. יתר על כן: כוח מוצנח מחפש שטחים גבעיים והרריים לשם הח-זקה, שכן בהם יזכה בהגנה טבעית נגד שריון האויב, שהוא האיום הגדול ביותר על הכוח המוצנח, בעל אמצעי ה-נ"ט הדלים-יחסית.

● חוסר הניידות הטקטית והאופרטיבית של כוח מוצנח מן הרגע בו נחת על הקרקע. גם הצבאות העשירים ביותר במטוסי-תובלה, אינם מסוגלים להצניח די אמי-צעיתובלה לכוח המוצנח, עד כדי כך שניתן יהיה לניידו ול-הפעילו בריחוק-מקום משטח ה-הצנחה. אם מסיבות כלשהן מסת-בר לאחר ההצנחה שאין צורך וטעם בפעולה, קשה מאוד לשנות את היעד לפעולה בתחום זמן סביר.

בשנים 1962—1964 נעשה ניסיון מהפכני בארה"ב להתגבר על מג-בלותיו של כוח מוצנח „קונבנ-

מתקפת סתיו 1950 בקוריה

תמורות בתפיסה בדבר הפעלת כוחות במסוקים, אולם יש עניין להשוות את אשר אירע בפעולתו של צוות-הקרב החטיבתי המוצנח ה-187, ואת הפיתרון שניתן ב-פ"מ האמריקאי להפעלת דיביזיית הסער האוירית ב-1965 — באותה משימה ובאותו שטח.

צוות-הקרב החטיבתי המוצנח ה-187 בקוריה 1950

צפונה מפיונגינג, בניסיון לנתק את מחציתו של הצבא הצפון-קוריאני (לפי הערכת המודיעין האמריקאי — כ-30,000 חייל), לחסום את דרכי נסיגתם של אנשי הממשלה מן הבירה הצפונית, וכן לנסות ולהציל שבויים אמריקאים, אשר אמורים היו להיות מועברים ברכבת צפונה, כאשר תהיה נפילתה של פיונגינג בלתי-נמנעת. המועד שנקבע לצניחה היה יום 20 באוקטובר 1950.

איזור-הפעולה

מפיונגינג מובילים צפונה שני כבישים, ההולכים ומתרחקים זה מזה ויוצרים צורת V. הכביש העיקרי הוא הכביש המערבי

- * גדוד טילי „ג'ון הקטן“ (בעלי ראש-נפץ אטומי).
- * 3 גדודי הוביצרים 105 מ"מ (18 הובצרים בכל גדוד).
- * גדוד מסוקים נושאי-רקטות.
- * גדוד-הנדסה.
- * 3 גדודי-מסוקים (להטסת גייסות).

בסך-הכל היו בדיביזיה כ-400 מסוקים מכל הסוגים, וניתן היה להעביר 3 גדודי-חי"ר וגדוד אר-טילריית-שדה אחד במטס אחד. בעת שהותי בבית-הספר לפיקוד-ומטה של צבא ארה"ב, הסתיים שלב באימוני הדיביזיה. נפגשנו עם מפקד הדיביזיה ועם מפקדי-המשנה שלו, אשר תיארו — איש איש ברמתו שלו — את ניסיונותיהם באימונים ובתרגילים דו-צדדיים (נגד הדיביזיה המוצנחת ה-82). מתאוריהם של מפקדים אלה נסתמנה גישה מהפכנית ביותר בהפעלת כוחות מוצנחים ומונחתים. התפיסה שהנחתה את אורח-פעולתם היתה ניצול מסוקים תוך כדי קרב לשם ריכוז כוח, להעברת מרכז הכובד, למארבים ולפגיעה בשריון האויב, וזאת — הן בלילה והן ביום, על-ידי ניצול פני השטח לטיסת המסוקים.

בהמשך הלימודים בבית-הספר נערך תרגיל-מפות להפעלת הדיביזיה. כדי להדגיש את השוני בתפיסה בהשוואה לכוח מוצנח „אורתודוכסי“, בוצע התרגיל בשטח בו הופעל בשנת 1950, במלחמת קוריה, צוות-הקרב החטיבתי המוצנח ה-187. המשימה שהוטלה בתרגיל על הדיביזיה יבילת-המסוקים היתה אף היא לזו שהוטלה על צוות-הקרב החטיבתי בקוריה.

מאז בוצע התרגיל, צברו האמריקאים ניסיון קרבי רב בהפעלת מסוקים (אמנם באורח-מלחמה מיוחד במידה דיביזיית הסער הפכה ל„דיביזיית הפרשים הראשוני“), והיא פועלת בויאט-נאם זה למעלה משנה. גם העוצבות האחרות וגם חיל-הנחתים (המארינס) משתמשים במסוקים בקנה-מידה חסר תקדים. כתוצאה מן הנסיון חלו, מן-הסתם,

הרקע להפעלת הצוות

באוקטובר 1950 חצתה הארמיה השמינית את קו-הרוחב ה-38, במתקפה שלה צפונה לעבר נהר יאלו. את צוות-הקרב החטיבתי המוצנח ה-187, בפיקודו של קולונל פרנק ס. בואן, שמר גנרל מק-ארתור, מפקד כוחות האומות-המאוחדות*, בעתודה של המטה-הכללי.

עם התקדמות כוחות ה-א"מ לעבר פיונגינג, בירת צפון-קוריה, החליט גנרל מק-ארתור להצניח את צוות-הקרב

* כוחות הא"מ שפעלו בקוריה הורכבו בעיקר מכוחות אמריקאיים ודרום-קוריאניים, בתוספת כוחות סמליים מחבר העמים הבריטי, מתורכיה ואחרים — המערב.

העיר. הדרך עוברת כולה בשטח קשה יותר למעבר — ונוח להחזקה. המרחק בין סוקצ'ון לסונצ'ון הוא כ־28 קילומטרים. נהר הטיאודונג הזורם מזרחית לסונצ'ון, אינו עביר לבד ממעברים בודדים לאורך הדרכים. נהר הצ'ואריונג, החוצה את הכביש ואת מסילת הברזל ממזרח למערב, דרומית לסוקצ'ון, אף הוא בלתי־עביר, פרט למעברים ספורים. השטח כולו מוגבל לתנועת כלי־רכב, בגלל שדות־האורז המוצפים מים. לעומת זאת מאפשרות הגבעות הנמוכות מעבר רכב זחלי ואופני.

הצניחה

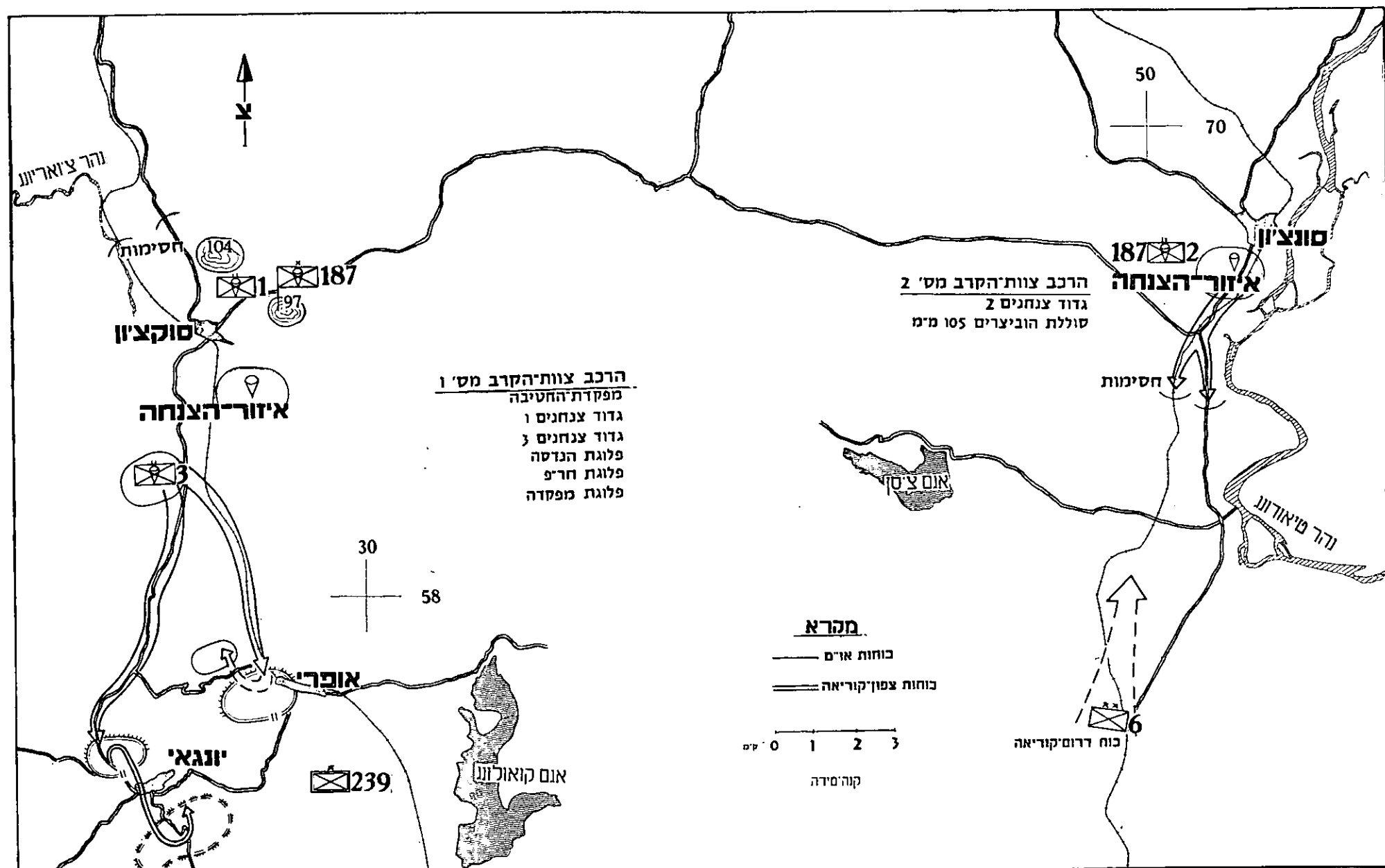
גשם שוטף ירד אחר חצות, אור ליום 20 באוקטובר 1950, כאשר התרכז הכוח בשדה התעופה קימפו שליד סיאול. לפני הצהריים החלו השמים מתבהרים. הכוח הועלה על 113 מטוסי תובלה C-119 ו־C-47 (זו היתה הפעם הראשונה בה השתתפו מטוסי C-119, הדומים במבנם ל־"גורד", במבצע קרבי). המטוסי סים היו דחוסים ביותר; כל מטוס C-119 נשא 46 חיילים, בשתי דבוקות של 23 חיילים כל־אחת מכל דלת, וכן 19 חבילות־ציוד, אשר הוצנחו לפני האנשים. כל חייל היה מצויד באקדח וברובה.

המטס הראשון, בפיקודו של מפקד הכוח שנמצא במטוס הראשון, כלל 2,800 חייל; הוא היה מורכב ממפקדת צוות־הקרב החטיבתי, מפלוגת־המפקדה, פלוגת־ההנדסה, פלוגת רפואה ושירותים, וכן שני גדודי־צנחנים — הגדוד הראשון והגדוד השלישי. קדמו לצניחה, אשר בוצעה לאור היום —

בי, המוביל דרך סוקצ'ון צפונה לעבר נהר היאלו; במקביל לכביש זה מתמשכת מסילת־הברזל. סוקצ'ון עצמה נמצאת בעמק רחבי־ידיים המוקף גבעות נמוכות, במרחק של כ־60 קילומטרים מפיונגינג. הכביש המזרחי, המשני בחשיבותו, עובר דרך סונצ'ון, שאף היא בשטח נמוך. השטחים השולטים על ציר זה נמצאים דרומה ומערבה מן

פעולות צוות־הקרב החטיבתי ה־187 בקוריאה, אוקטובר 1950

הכות שני לאורך הכביש נתקל אף הוא בגדוד־אויב מצפון

הגדוד הראשון כבש את גבעה 97 מזרחית לסוקצ'ון, לאחר

„מערכות" 187, תשרי תשכ"ח

ליונגיו. גדודי-האויב נסוג למערך-הגנה בשטח גבוה יותר, מדרום וממזרח ליונגיו. שתי הערים אופרי ויונגיו מרוחקות כ-5 קילומטרים זו מזו. רכס-גבעות המתמשך מדרום-מערב לצפון-מזרח בין שתי הערים, מאפשר את הקמתו של מערך-ההגנה הטוב ביותר בין פיונגינג לנהר צ'ונגצ'ו, אליו נסוגו הכוחות הצפון-קוריאניים. על רכס זה נערך הרגימנט ה-239 של הצבא הצפון-קוריאני להגנה נוכח הכוחות התוקפים מדרום. כוח זה שימש כמשמר העורפי של הכוחות הצפון-קוריאניים, אשר נמצאו בעת הצניחה צפונה באזורי החסימות של צוות-הקרב החטיבתי המוצנח ה-187. הרגימנט ה-239, שנתקע בין כוחות ה-אוו"מ שכבשו את פיונג-גינג לבין הכוח המוצנח שנמצא צפונית לו, ניסה לפרוץ מן הכיתור לעבר הכוח המוצנח. בחצות ליל 22/21 באוקטובר, החלו התקפות חוזרות-ונשנות של הרגימנט הצפון-קוריאני. עד שעה 1100 ב-22 באוקטובר, פרצו הצפון-קוריאנים פעמים אחדות, בכוחות עדיפים, לתוך המערך המוגן — והגיעו לקרבות פנים-אל-פנים עם הצנחנים. למרות רצף התקפות אלו, לא הצליחו הצפון-קור-

יאנים לפרוץ, ובינתיים התחברו כוחות ה-אוו"מ עם הגדוד השלישי, שעמד כבר על סף ההתמוטטות. בהגיע הכוחות המתקדמים לסוקצ'ון פונו הכוחות המוצנחים דרומה לפיונגינג. בסך-הכל נפגעו בפעולה זו 46 חיילים בעת הצניחה ו-65 — בקרבות. צוות-הקרב המוצנח שבה בשלושת ימיהלחימה 3,818 צפון-קוריאנים.

סיכום הפעולה

התקוות אותן תלה גנרל מק-ארטור בפעולה המוצנחת לא התגשמו במלאן. הגנרל קינה, כאמור, להכריע את מחצית הצבא הקוריאני בפעולה זו ולקרב בכך את קץ המלחמה. הסתבר כי עוד ב-12 באוקטובר פונו אנשי הממשלה הצפון-קוריאנית והשבויים האמריקאים צפונה, ואילו עיקר כוחו של הצבא הצפון-קוריאני נמצא ב-20 באוקטובר מעבר לנהר הצונגצ'ו. עם זאת אין להתעלם מכך שבפעולתם הנמרצת ובאבידות הכבדות שהסבו לצפון-קוריאנים, זירזו צנחני צוות-הקרב את התקדמות כוחות ה-אוו"מ צפונה, וזאת — במחיר אבידות מועטות לעצמם.

תרגילי-מפות לדיביזיית הסער האוירית ב-1965

★ אויר — גדוד מסוקים מסייעים (להטסת אנשי ציוד ואספקה). השיטה הכללית, כפי שנקבעה על-ידי „מפקד הדיביזיה” בפיתרון, היתה כדלקמן: „הפעולה תתחיל בשעת ה-ש' באור היום, על-ידי חטיבה מס' 1; המטס הראשון שלה יכלול 3 גדודי-חי"ר ו-2 סוללות בנות 105 מ"מ. יעד החטיבה, איזור סוקצ'ון. חטיבה מס' 2 תוטס במטס השני לאיזור סונצ'ון, בהרכב זהה. יתרת הכוחות הכפופים לחטיבות תוטס במטסים הבאים, כדי להשלים את הקמת בסיסהן הקדמיים של החטיבות. החטיבה השלישית, כעתודה דיביזיונית, תישאר בבסיס היציאה ותהיה נכונה לסייע לשתי החטיבות; העדיפות — לחטיבה מס' 1. קודם להנחתה, תיערך התקפה אוירית בשני הצירים. הארטילרית המסייעת להסתערות עצמה תינתן על-ידי גדוד המסוקים נושאי הרקטות (הנחשב לגדוד-ארטילריה). לכל חטיבה נקבעו שני יעדים לכיבוש והחזקה מצפון ומדרום לשתי הערים, וכן בסיס מוצק בו נמצא גדוד-העתודה החטיבתי בתי וכן נמצאו בו אמצעי ההטסה, הסיור והארטילריה האוירית. היעד וגבול הגזרות בין החטיבות — ראה במפה. בפיתרון בית-הספר נקבעו האפשרויות הבאות להפעלת הכוחות:

- בתוך המרחב החטיבתי — תגבור הגדודים המחזיקים ביעדים, או התקפת-נגד תוך 20 דקות, בהיקף של גדוד-חי"ר וסיוע ארטילרי מוטס.
- פעולת-הטרדה, מארבים ופגיעה בשריון-האויב, על-ידי הטסת צוותי-קרב קטנים על פני כל המרחב החטיבתי.
- תפיסת שטחים שולטים נוספים בין הצירים, אם ינוע האויב במרכז השטח (שהינו עביר).
- ביצוע התקפת-נגד דיביזיונית בהיקף של חטיבת-חי"ר ובסיוע מן האויר על-ידי גדוד המסוקים נושאי-הרקטות, תוך 45 דקות מעת מתן הפקודה.

המשימה שהוכתבה למפקד הדיביזיה בסיפור-המעשה היתה: „הדיביזיה תבצע פעולה מוטסת בקרבת סוקצ'ון וסונצ'ון, תחסום את צירי-התנועה של האויב, תמנע נסיגת האויב צפונה וזרימת תגבורות לכוחותיו דרומה. כל זאת — על מנת לסייע לכוחות המתקדמים מדרום. מועד ההתחברות המשווער — יום ה-ע ועוד 3.” שטח הריכוז שנקבע לדיביזיה, נמצא כ-36 קילומטרים דרומה מפיונגינג ובמרחק של 30 דקות טיסה במסוקים לאיזור היעדים.

הכוחות והמשימות נקבעו בפיתרון כדלהלן: חטיבה מס' 1: משימתה — חסימת הצירים ליד סוקצ'ון. תחת פיקודה יימצאו:

- ★ 3 גדודי-חי"ר.
- ★ יחידת-סיור מוטסת (מתוך גדוד-הסיור המוטס הדיביזיוני).
- ★ גדוד ארטילרית-שדה בן 105 מ"מ.
- ★ סוללה מגדוד המסוקים נושאי-הרקטות.
- ★ גדוד מסוקים.
- ★ פלוגת הנדסת-שדה.
- חטיבה מס' 2: משימתה — חסימת הצירים ליד סונצ'ון. סדר-הכוחות של חטיבה זאת זהה לזה של החטיבה הראשונה. העתודה הדיביזיונית, אשר תישאר בבסיס היציאה, תכלול:
- ★ חטיבה מס' 3 עם שני גדודי-חי"ר.
- ★ הארטילריה הדיביזיונית הכוללת: גדוד טילי „ג'ון הקטן”, גדוד ארטילרית-שדה בן 105 מ"מ, וסוללה מגדוד המסוקים נושאי-הרקטות.
- ★ הנדסה — יתרת גדוד ההנדסה הדיביזיוני.
- ★ סיור — יתרת גדוד-הסיור המוטס.

ס י כ ו ם

מסוקים ניתן היה להעביר את הגדוד השני לסיוע לגדוד השלישי בציר המערבי, ועלידי כך — לשלוט במרחב שבין הצירים, לוא ניסה האויב לנוע בו.

סיוע באש — הכוחות שפעלו בשני הצירים לא היו מסוגלים לסייע באש זה לזה, עקב מגבלות הטווח של הנשק הארטי-לרי שהיה ברשותם. בדיביזיה רבות האפשרויות לסיוע הדדי, החל בהפעלה מרוכזת ומהירה של גדוד-הארטילריה נייד-האוויר (מסוקים חמושי-הרקטות) — וכלה בדילוג עתודת הארטילריה הדיביזיונית או דילוג הארטילריה של החטיבה וקירוב לטווח-סיוע לחטיבה השניה.

שינוי משימה — צוות-הקרב החטיבתי המוצנח ה-187 לא מילא את משימתו כיוון שהכוח העיקרי של האויב נסוג צפונה עוד לפני הצניחה. גם לאחר שעובדה זו הסתברה תוך-כדי המבצע, לא ניתן היה לשנות את משימתו של הכוח ולהפעילו צפונית יותר. לא נותר לו אלא להישאר במקומו ולחכות להתחברות עם כוחות-הקרקע. לדיביזיה המוטסת במסוקים ישנם סיכויים טובים כי הידיעות על תנועות האויב, שתושגנה באמצעות גדוד-הסיור הדיביזיוני המוטס, תהיינה מדויקות ומעודכנות יותר. אם בכל זאת הצליח האויב להערים ולחמוק, ניתן, תוך פרק-זמן קצר ביותר, לשנות את משימת הדיביזיה ולהטילה במקום אחר.

ולסיום, הניסיון שהצטבר בארה"ב, הן בדיביזיות הסער האוויר-דית והן במלחמת ויאט-נאם, יספק בוודאי דחיפה ניכרת לפיתוח "לוחמת-מסוקים" בעולם כולו. אולם עדיין רחוקה הדרך עד ליום בו יוכלו צבאות רבים לבסס את האיגוף האנכי על מסוקים בלבד. מחירו של המסוק, בעיות האחזקה והקושי להגיע בעזרתו לטווחים ארוכים עם ציוד כבד — כל אלה יתבעו גם להבא קיומו של כוח מאוזן, אשר יתבסס, אומנם, בעיקרו על הטסת הכוחות במסוקים — אך חלק גדול מה-אפסניה הדרושה לכוחות תוצנח, מכל מקום, ממטוסי-תובלה.

בשני המקרים, הן בביצוע עצמו בעת מלחמת קוריאה והן בתרגיל המפות ב"פ"מ האמריקאי, בוצעו ההצנחה וההנחתה בשעות היום, וזאת — מתוך הנחה כי הכוח המבצע נהנה מעדיפות באוויר. ברור כי תנאים שונים מקשים על הפעלת מסוקים בהיקף גדול ביום.

אנסה עתה לתאר כיצד ניתן היה, לדעתי, להתגבר על המגבלות שנתגלו בפעולה המוצנחת בקוריאה. עלידי אורח הפעולה של הדיביזיה המוטסת במסוקים.

נפגעי צניחה — יחסית נגרמו לכוחות המוצנחים אבידות מועטות בלבד בצניחה עצמה, אולם בכל זאת היה מספר הנפגעים בצניחה זהה כמעט למספר הנפגעים בפעולה הקרבית. הבאתם של החיילים במסוקים למקום הקרב מביאה לחיסכון נפגעים עוד לפני הלחימה. יתר-על-כן, החיילים המגיעים לקרב במסוקים הינם רעננים לאין שיעור יותר מן החיילים שהוצנחו. משך-הזמן הארוך של ההכנות לצניחה בשדה העורפי, אי-הנוחות בשעת הטיסה, בה חגורים החיילים בנוסף על הציוד האישי, גם בשני מצנחים, ומעל לכל — המתח הנפשי הקשור בצניחה, כל אלה גורמים לעתים קרובות לרפיון במתח משהגיעו הצנחנים לקרקע. ניידות טקטית ואופרטיבית — בפעולה בקוריאה בלטו שלוש תופעות:

(א) צוות-קרב גדודי שלם, "נוטרל" ביום-הצניחה הראשון, לאחר שנתחברו אליו כוחות דרום-קוריאניים.
(ב) הגדוד השלישי היה נתון במערכה כבדה מול כוחות עדי-פים, ולא היתה כל אפשרות לסייע לו מבחינת המרחב והזמן.
(ג) השטח בין הצירים לא הוחזק, למעשה. לוא ניסה האויב לעבור בתווך, לא היה כל כוח המסוגל להתייצב מולו ולחסום את תנועתו.

הימצאותם של המסוקים בתוך המרחבים החטיבתיים, מאפשרת, כאמור, להתגבר על המגבלות הללו כולן. באמצעות

מאמר זה פותח פתח להבנת תכונותיהם של העוצבות ניי-
דוּת־האויֹר אשר תהיינה ללא ספק חלק מסדר־הכוחות
היבשתיים. יהיה זה אמצעי מורכב המופעל במקרים מסו-
ימים ואשר תכונותיו תהלומנה את צורכי הניידות המו-
שגת על־ידי מהירות התנועה אל שדה־הקרב והיכולת
להפתיע את האויב, תופעות שתהיינה, כנראה, תדירות
למדי במבצעי־העתיד.

ניידות אוֹר מהי?

קולונל דה־פביצקי

הגרעיני נהא עדים לפיזור רב של הגייסות, ואף לערבובם
של כוחות שונים אלו באלו. המבצעים יצטיינו בזרימותם;
אפשרויות ההפתעה וקשיי העבירות יגדלו, בעיקר מחמת ה-
שטחים אשר ירסו או יצאו מכלל שימוש באש הגרעינית.
כדי להשיג כושר תמרון מהיר בשדה־המערכה, — אשר
יתרחב במידה ניכרת לעומת העבר — למען תהא אפשרות
לעמוד בפני מצבים שאין לצפותם מראש — יהא הכרח לוודא
כושר ניידות גבוה של הגייסות.

גם במלחמות מוגבלות, שאנו עדים להן כיום, ואשר בהן אין

הניידות — שלשום

התפתחות כלי־הנשק והפעולה במימד השלישי הוסיפו תכונות חדשות לאופיה של הלוחמה. הוגידעות צבאיים, שהסתמכו על לקחי מלחמת־העולם הראשונה, הגיעו למסקנה כי גורם האש ביטל את גורם התנועה או, לפחות, הפחית במידה ניכרת את חשיבותו בלחימה היבשית. הכנסתו של רכב־מנועי שינתה את מהותה של ניידות כוחות־היבשה והעלתה אותה לרמה בה כבשו לעצמם התנועה וההלם, למרות עוצמתה ההרסנית של האש, עמדה מכרעת במבצעים; והיינו עדים לכך במלחמת־העולם השנייה. המושגים תמרון ותנועה הפכו מלים נרדפות.

בשלהי מלחמה זו החלה תקופה חדשה: הופיע הנשק הגרעיני המאפשר לכתוש את שטחו של האויב אף אם הוא מרוחק ביותר. נשק זה מקנה לצד שיפעילו את האמצעי לכפיית רצונו על יריבו. בימינו השתרשה הדעה, כי לנשק ההשמדה ההמונית נועד התפקיד העיקרי בשדה המערכה והוא יגביל במידה רבה את התמרון על פני־הקרקע. אם נכונה השקפה זו, מהן הדרישות לגבי כושר ניידותם של כוחות היבשה? את התשובה לשאלה זו יש לחפש, לדעתי, בעזרת ניתוח הנחות־יסוד אחדות.

החשיבות הגוברת של הניידות בימינו

הנחה ראשונה: ניתן יהיה להשיג הכרעה במלחמה באמצעות מהלומה גרעינית בלבד. אך אין ספק שאף אחר הכרעה כזאת, יהיה צורך להכניע את כוחות האויב ששרדו מן המהלומה והם ממשיכים להילחם, וכן לכבוש כיבוש ממשי את שטחו של האויב. התמרון היבשתי ילבש צורה של ניצול ההצלחה לטווחים רחוקים לשם השתלטות על מדינת האויב. השתלטות זו, יתכן כי תחייב השמדת שרידי כוחותיו של האויב אשר יינצלו מן המהלומה הגרעינית ועשויים להתגונן, ביחוד בשטחים שעבירותם קשה במיוחד. בתנאים אלה, תידרש מכוחות היבשה ניידות אסטרטגית וטקטית גדולה ביותר.

הנחה שנייה: כל סכסוך מזויין בעתיד ילבש צורה של התנגשות בין מערכי גייסות־יבשה המצויידיים בנשק גרעיני טקטי, ומכאן המסקנה כי בשדה הקרב

